

„Со лаптопот во нашите срца и мисли“ конечно го испративме јануари во минатото заедно со сите негови празници, делници, непроспиени ноќи и пладневни утра. Најдолгиот месец во годината навистина е најдолг, особено кога немаш пари затоа што платата која ти ја дадоа на два дена пред крајот на старата година ја истроши пред да почне новата. Пакетчиња за внучињата, писмо до вујче од Америка кој и оваа година наместо очекуваните сто долари ти врати честитка што свири и новото џемперче за новогодишната ноќ не ти оставија пари ниту за петарди.

Но, не беа сите толку наивни колку нас, па наместо џемперче, си купија фантомки. Инвестицијата се покажа како исплатлива, затоа што истите тие го прожiveаа јануари на висока нога, купија пакетчиња и за комшичките деца, му испратија 1000 денари на својот вујко од Америка и имаа пари за една купица петарди, со кои ограбуваа продавници, сендвичари, кладилници, трафики...

Грабежите беа честа појава во овој предолг јануари, но не и единствени настани кои вреди да се одбележат. Тепачки, сокршени коли, „рапери“, искомплексирани скопјани... Долг е списокот на луѓе кои не настрадаа на подмрзнатите улици од снегот кој дуќанџиите никако да го исчистат, а сепак се сместени во категоријата јануарски „жртви“. Да појаснам...

Во последно време се повеќе ја користам една од омилените поговорки на баба ми „народ како да е заранет на нож“. Обично ја кажуваше кога на старото црно радио, марка „Искра“ сериозен глас на средовечен маж зборуваше за немирите во „братските“ земји. Веќе долги години баба ми поради „оправдани“ причини не е во можност да ја каже својата поговорка, но се повеќе ми одсвонува нејзината порака. Баба ми изгледа била во право. Машки со машки, машки со девојки, девојки со машки, девојки со девојки, машки со кошаркари, женски со кошаркари... По правило во вакви ситуации оддалеченоста на обезбедувањето е правопрпорционална со близината на сеирциите...

За малку ќе се ставев во погорната категорија, но за цела среќа во градот сеуште постое цивилизиран народ кој ја свати суштината на мојата порака, па немав многу среќа да ги „испочитувам“ раперите кои сакаа да ни ја донесат „кинеската“ нова година на градскиот плоштад. Шоуто на српскиот волк и неговиот препотентен пријател по вокација педер заврши со неколку рачно напишани плакати, се надевам недоволно за нарушување на вредностите на новите деца на градот кои со своите мајки и татковци најлудата ноќ ја дочекаа во центарот на градот.

Јануари беше долг, но не предолг за да ја опфати и приказната за искомплексираните скопјани, која сепак заслужува да се најде во ова блогирање. Помпезни најави за футуристички кино проекции, скапи реклами, рецензии, „новинарски“ текстови... Три дни пред денот Д за скопајштата, вест која ги размрда жителите на главниот град повеќе од 26тото јулско утро во 1963 година. Кавадарци пред Скопје. Градот кој 15тина години нема кино е пред македонската метропола. Милион приказни, изјави, притисоци и само една вистина. Кавадарци доби 3D кино пред Скопје. Кавадарчани уживаа во него. Одкако ја сватија вистината, побараа утеша. Ја пронајдоа, лесно... Во Неготино... Барем доцневме еден ден...

И сега е доцна, а јас пак „тресам глупости“. Се посигам по зеленото шише. Замрзнало. Немам среќа. Погледнувам надвор. Милион снегулки носени од ветерот го покриваат црвенилото кое камионите на топилниците го оставиле врз непрекорната белина на улицата пред мојата зграда. Неколку мигови црвенило и на небото. Играта на ветерот и снегулките никогаш не била поубава. Вештачката светлина си замина, онолку брзо колку што му треба на новиот камион повторно несебично да „остави дел од својот товар“ на улицата по која утре повторно ќе поминам... Снегулките сеуште паѓаат... Нека напласти... барем утре да не носам дома дел од црвенилото... Нека биде бело... снежно... чисто...како реклама за прашокот за перење на мама...

До наредното читање,

Секое добро

П.С. Значи за да нема забуни, тужби, частовки, уцени, закани. Сите личности, ликови, ситуации, администарции, организации и слични на нив се измислени освен оние за кои се пишува добро. Сите сличности со лица од кавадаречкиот свет се ненамерна коинциденција.